

Boek 32.

De blauwe Ridder.

+ De Heer van Tilat +

Hoofdstuk 1 – De terugkeer naar de Koningsstad

De torens van de Koningsstad verschenen tegen de grijze ochtendlucht toen Thomas met zijn gevolg de laatste heuvel afreed. Geen trompetten kondigden hun overwinning aan en geen banieren wapperden feestelijk boven de stoet. De donkerblauwe vaandels van de Witte Boom hingen zwaar in de wind, terwijl Reinout en de drie voormalige officieren van Roy geboeid tussen twee rijen soldaten reden. Thomas zat rechtop op Thunder, maar voelde geen trots. Naast hem reed Anne zwijgend, haar mantel dicht om zich heen. Toen zij haar hand even op zijn arm legde, keek hij naar haar en wist hij dat ook zij aan boer Willem en koning Karel dacht. Zij brachten de mannen terug die verantwoordelijk werden gehouden voor zoveel verdriet, maar geen enkel vonnis kon de doden terugbrengen.

Bij de stadspoort stonden honderden mensen opeengepakt. Zwarte doeken hingen uit ramen en boven de ingang brandden twee rouwfakkels voor de gestorven koning. Zodra de gevangenen zichtbaar werden, veranderde het verdriet van de menigte in woede. Mensen riepen Karels naam, anderen eisten de dood van Reinout en sommigen probeerden tussen de wachters door te dringen. Een steen vloog over de voorste rij en trof een van de houten wagens. Lucas trok onmiddellijk zijn paard opzij en beval de Witte Boom-soldaten hun schilden te heffen. Marcus reed dicht langs de gevangenen, terwijl Jara haar blik strak voor zich hield. Reinout zat slechts enkele passen van haar vandaan, maar zij zocht zijn ogen niet. Marcus zei niets; zijn rustige aanwezigheid naast haar was genoeg.

Willem hief zijn hand. Hoewel hij nog niet was gekroond, viel de kracht in zijn stem over het plein. “Niemand raakt de gevangenen aan,” beval hij. “Zij worden streng bewaakt, maar niet geslagen, vernederd of uitgehongerd. Wie hen mishandelt, gehoorzaamt niet aan recht, maar aan woede.” Vanuit de menigte klonk protest. Een oude man riep dat Karel geen zachte behandeling had gekregen. Willem verstarde zichtbaar, en Thomas zag hoe diep die woorden hem troffen. Toch bleef Willem zitten. “Mijn vader is vermoord,” antwoordde hij. “Juist daarom zal ik zijn lessen niet verraden. Hun schuld wordt in de rechtszaal bewezen en daar zal hun straf worden bepaald.”

Langzaam openden de wachters een doorgang. De stoet trok verder door straten waarin mensen knielden voor Karels beeltenis of huilend bloemen neerlegden. Thomas zag kinderen op de trappen zitten en soldaten met gebogen hoofden langs de muren staan. Voor het paleis werden de gevangenen overgedragen aan de koninklijke wacht, waarna iedere ketting, ieder zegel en iedere naam werd gecontroleerd. Reinout keek nog eenmaal om, maar Thomas schonk hem geen woord. Boven de poort hing Karels banier met een brede zwarte rouwrand. Willem bleef eronder staan, alsof hij de drempel niet kon oversteken. Thomas ging naast hem staan en Anne aan zijn andere zijde. Samen keken zij naar het paleis dat nog altijd van Karel leek te zijn, terwijl achter de gesloten poorten de eerste rechtspraak van een nieuw tijdperk wachtte.

Hoofdstuk 2 – Een stad zonder Karel

Nog voordat Thomas de grote ridderzaal binnenging, voelde hij dat het paleis veranderd was. De gangen waren dezelfde, de stenen zuilen droegen nog altijd dezelfde gebeeldhouwde leeuwen en door de hoge vensters viel het bleke ochtendlicht op de bekende wandkleden, maar overal ontbrak iets wat vroeger vanzelfsprekend was geweest. Bedienden spraken zachter, wachters stonden met gebogen hoofd bij de deuren en niemand lachte. In de ridderzaal stond Karels stoel op de verhoging naast de troon. Niemand had hem weggehaald. Op de zitting lag zijn donkerblauwe mantel, zorgvuldig opgevouwen alsof hij ieder ogenblik kon terugkeren om hem weer om zijn schouders te slaan. Boven de stoel hing zijn banier met de gouden leeuw, omgeven door een brede zwarte rouwrand.

Thomas bleef midden in de zaal staan. Hij zag Karel opnieuw zoals hij hem vroeger had gezien: niet alleen als koning, maar als de man die een jongen uit de sloppen had aangekeken alsof diens leven waarde bezat. Anne kwam naast hem staan en schoof haar hand in de zijne. Zij hoefde niet te vragen waaraan hij dacht. “Overal waar ik kijk, zie ik wat hij mij heeft gegeven,” zei Thomas zacht. “En overal waar ik luister, hoor ik dat hij er niet meer is.” Anne kneep voorzichtig in zijn hand. “Dan hoef je hier niet te doen alsof je alleen zijn ridder was,” antwoordde zij. “Je mag ook gewoon zijn zoon zijn.” Thomas keek haar aan en legde kort zijn voorhoofd tegen het hare. Daarna liepen zij samen verder, zonder Karels lege stoel nog eenmaal te ontwijken.

In een kleinere raadkamer zat Willem gebogen over rollen perkament. Voor hem lagen de aanklachten tegen Reinout en de drie officieren, verklaringen van soldaten en lijsten met edelen die bij zijn kroning aanwezig zouden zijn. Twee raadgevers wachtten op besluiten, maar Willem las dezelfde regels telkens opnieuw. Uiteindelijk stuurde hij hen weg. Zodra de deur sloot, duwde hij de documenten van zich af. “Iedereen vraagt wanneer ik recht zal spreken, welke kroon ik zal dragen en wie er naast mij zal staan,” zei hij. “Maar niemand vraagt of ik nog weet hoe ik zonder mijn vader die zaal moet binnengaan.” Thomas ging tegenover hem zitten. Hij zei niet dat de pijn minder zou worden en ook niet dat Karel trots op hem zou zijn. Zulke woorden konden waar zijn en toch te klein blijven voor wat Willem voelde. “Ik weet het ook niet,” zei hij slechts. Willem keek op, verrast door die eerlijke bekentenis. Thomas boog zich iets naar voren. “Ik weet alleen dat je die zaal niet alleen hoeft binnen te gaan.”

Willems beheersing brak. Hij drukte een hand tegen zijn ogen en ademde schokkend in. Thomas bleef zitten, dichtbij genoeg om hem niet alleen te laten en stil genoeg om niets van hem af te nemen. Buiten luidde langzaam de rouwklok. Anne bleef aan de andere kant van de gesloten deur wachten, wetend dat beide broers daarbinnen niet spraken als toekomstige koning en erfgenaam, maar als twee zonen die samen probeerden te begrijpen hoe een stad vol mensen zo leeg kon zijn.